

**R E P U B L I K A
S L O V E N I J A
V I Š J E
D E L O V N O
I N S O C I A L N O
S O D I Š Č E**

VDS sodba in sklep Pdp 84/2006

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2007:VDS..PDP.84.2006

Evidenčna številka: VDS0004438

Datum odločbe: 11.01.2007

Področje: delovno pravo

Institut: izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi - kršitev delovnih obveznosti - splošni akt delodajalca

Zveza: ZDR člen 111, 111/-1, 111/1.

Jedro

Za zakonitost izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ni potrebno, da bi tožena stranka kršitve pogodbenih obveznosti iz delovnega razmerja predhodno konkretizirala v splošnem aktu.

Izrek

Pritožba se zavrne in se potrđita izpodbijana sodba in sklep sodišča prve stopnje.

Tožnik sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Ne dopusti se revizija zoper tisti del te sodbe in sklepa, ki se nanaša na tožnikov zahtevek za razveljavitev sklepa tožene stranke z dne 10.2.2004 o povrnitvi škode in odločbe o prepovedi dela opr. št. 02/03 z dne 6.1.2004 ter na zahtevek za plačilo celotne plače za čas prepovedi opravljanja dela od 6.1.2004 do 10.2.2004.

Obrazložitev

Z izpodbijanim sklepom je sodišče prve stopnje zavrglo tožbo v delu, ki se nanaša na razveljavitev sklepa

tožene stranke, opr. št. 1183/04 z dne 10.2.2004, po katerem mora tožnik toženi stranki povrniti škodo v znesku 420.047,90 SIT z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 29.3.2004. Z izpodbijano sodbo je sodišče prve stopnje stopnje zavrnilo primarni tožbeni zahtevek, s katerim je tožnik zahteval razveljavitev izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi z dne 10.2.2004 in ugotovitev, da delovno razmerje tožniku pri toženi stranki še traja, kar je tožena stranka dolžna priznati, obstoj delovnega razmerja vpisati v delovno knjižico tožnika, tožnika pozvati nazaj na delo in mu izplačati celotno plačo z vsemi pripadki za vse obdobje od 6.1.2004 dalje do nastopa dela v višini, kot če bi delal, z zakonitimi zamudnimi obrestmi od vsakomesečne plače od 30. dne tekočega meseca za pretekli mesec, na to plačo pa plačati tudi vse potrebne prispevke in davke. V okviru primarnega zahtevka je zavrnilo tudi zahtevek za razveljavitev odločbe o prepovedi dela tožnika opr. št. 02/03 z dne 6.1.2004 ter za plačilo celotne plače z vsemi pripadki za obdobje prepovedi od 6.1.2004 do 10.2.2004 ter plačilo božičnice z zakonitimi zamudnimi obrestmi od 10.2.2004 dalje. Zavrnilo je tudi podredni zahtevek, s katerim je tožnik zahteval, da mu tožena stranka plača odškodnino v višini 3.000.000,00 SIT z zakonitimi zamudnimi obrestmi od izdaje sodbe do plačila. Odločilo je, da vsaka stranka nosi svoje stroške postopka, v breme proračuna začasno izplačani stroški pričnine in izvedenine, pa bremenijo proračun sodišča.

Zoper takšno sodbo in sklep se tožnik pritožuje iz vseh treh pritožbenih razlogov, navedenih v prvem odstavku 338. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP - Ur. l. RS št. 26/99, 96/02, 2/04). Navaja, da ima izpodbijana sodba pomanjkljivosti, zaradi katere se ne da preizkusiti, saj v njej niso navedeni razlogi o odločilnih dejstvih oziroma so ti razlogi nejasni in med seboj v nasprotju, obstajalo pa naj bi tudi nasprotje med razlogi sodbe o vsebini listin in vsebini zapisnikov o izpovedbah in med samimi listinami in zapisniki. Dokazna ocena sodišča prve stopnje naj bi bila nejasna, saj prvostopenjsko sodišče ni obrazložilo, katera dejstva šteje za dokazana. Tožnik je očitano dejanje ves čas zanikal, tožena stranka pa ni dokazala, da je tožnik to dejanje storil. Tožena stranka razen seznama, ki ga je sestavil I.Đ. ni imela drugih dokazov, vse priče, predstavniki gospodarskih družb, za katere naj bi tožnik opravljal prevoze, ki naj ne bi bili vpisani v potne naloge, pa so skladno izpovedale, da so odvoze naročale pri toženi stranki po telefonu. Glede na oddaljenost dogodkov ni nič čudnega, da se te priče niso spomnile načina plačila teh storitev. Neobrazložen je dvom sodišča prve stopnje v izpovedbe teh prič, ki sedaj, razen M.B. niti niso več zaposlene pri spornih družbah. Te priče so potrdile, da je med temi družbami in toženo stranko bila pogodba, ki pa je tožena stranka "ni našla", posebej pa so po telefonu naročali izredne odvoze smeti. Dejansko stanje naj bi sodišče prve stopnje nepopolno oziroma zmotno ugotovilo, ker je spregledalo, da je tožena stranka imela tudi podizvajalca, ki bi lahko opravil neevidentirane prevoze. Sodišče prve stopnje je toženi stranki naložilo predložitev tudi te dokumentacije, vendar ni bila predložena, sodišče prve stopnje pa tega dejstva ni dokazno ocenilo. Sodišče prve stopnje ni pojasnilo, zakaj je verjelo priči I.Đ. in edinemu dokazu v tem postopku, seznamu te priče, ki se začne z dnevom, ko je bil I.Đ. na dopustu. Zmotno je stališče sodišča prve stopnje, da je priča Z.B. potrdila, da si je I.Đ. sproti pisal seznam. Nasprotno, priča Z.B. je izpovedal, da pri I.Đ. nikoli ni videl papirja ali svinčnika in da nikoli ni videl, da bi si kaj zapisoval. Seznam je pisan enakomerno, na lepem belem listu in samo z enim kemičnim svinčnikom, čeprav zajema obdobje večih mesecev. Sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da sta tožnik in priča I.Đ. potrdila, da sta bila v sporu. Pomembno je tudi vprašanje, kakšen naj bi bil cilj tožnika, da bi za določene družbe opravljal neevidentirane prevoze, prav tako za takšne prevoze niso mogli imeti interesa v teh družbah. Edino logičen je zaključek, da gre za maščevanje sodelavca, ki mu tožnik ni dovolil, da bi v kabini smetarskega vozila zbiral večvredne odpadke. Tožena stranka ni imela neposrednih prič ali neposrednega dokaza za svoje trditve, da je tožnik v času službe opravljal neevidentirane odvoze. Edina priča, ki naj bi bila prisotna pri očitanih dejanjih, je bil I.Đ., kajti za Z.B. je tožnik z gotovostjo dokazal, da ni delal skupaj z I.Đ.. Z.B., ki naj bi potrdil verodostojnost seznama in ki je na tem seznamu podpisan, ni delal v izmeni z I.Đ. na dneve iz seznama. Materialno pravo naj bi bilo zmotno uporabljeno, ker sodišče prve stopnje ni upoštevalo, da je bila izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi podana po izteku 15-dnevnega roka od seznanitve z razlogi, ki takšno odpoved utemeljujejo. Tožena stranka

se je s temi razlogi seznanila 29.12.2003, najkasneje pa 19.1.2004, ko je zaslišala tožnika, izredno odpoved pa je podala šele 10.2.2004, to je po izteku prekluzivnega roka iz drugega odstavka 120. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR - Ur. l. RS št. 42/02). Zakon določa, da mora biti konkretizacija kršitev, zaradi katerih je možno podati izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, določena v splošnem aktu delodajalca. Tožena stranka v splošnem aktu te kršitve nima konkretizirane, prav tako se ni ugotavljalo, ali je bila res huje kršena pogodbeno obveznost tožnika. V pogodbi o zaposlitvi namreč niso navedene nobene obveznosti tožnika, tožena stranka pa sodišču prve stopnje tudi ni predložila splošnega akta in ne tožnikove pogodbe o zaposlitvi. Opis kršitve, naveden v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi, t.j. prazen je kontejnerjev med delovnim časom z vozilom tožene stranke pri pravnih osebah, s katerih tožena stranka nima pogodbe, nevpisovanje teh storitev v potni nalog, zaradi česar naj bi tožnik toženi stranki preprečil izdajanje faktur, ne predstavlja hujše kršitve delovne obveznosti. Po napačnem stališču sodišča prve stopnje naj bi tožena stranka tožnikovo ravnanje označila kot kaznivo dejanje zlorabe položaja po 217. členu KZ, vendar to niti smiselno ne izhaja iz izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Sodišče prve stopnje se je samo postavilo v vlogo kazenskega sodišča in ugotovilo, da tožnikovo ravnanje predstavlja kaznivo dejanje po 246. členu KZ. Sodišče prve stopnje naj bi s tem prekoračilo svoja pooblastila in si vzelo pravico, da tožnikovo ravnanje kvalificira kot kaznivo dejanje, čeprav je Okrožno državno tožilstvo zavrglo ovadbo zoper tožnika. Tožena stranka je v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi tožniku očitala le, da opravljenih storitev ni vpisoval v potne naloge in da je zato nastala škoda, ni pa trdila, da bi tožnik od tega imel korist. Pri očitku kaznivega dejanja je potrebno ugotavljati tudi krivdo storilca, česar pa tožena stranka in sodišče prve stopnje nista storila. Sodišče prve stopnje naj bi neutemeljeno zavrglo tožbo v delu, s katerim je tožnik zahteval razveljavitev sklepa o povrnitvi škode. V kolikor bi sklep postal pravnomočen, bi postal izvršljiv in bi tožena stranka na njegovi podlagi lahko vložila predlog za izvršbo. Tožnik predlaga, da pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo in sklep spremeni tako, da tožbenemu zahtevku v celoti ugotovi, podrejeno pa, da jo razveljavi in zadevo vrne sodišču prve stopnje v novo sojenje.

Tožena stranka v odgovoru na pritožbo navaja, da tožnik z dopisom z dne 14.1.2005 ni podal pisnega zagovora, saj se v tem dopisu ni izjasnil o očitanih kršitvah, temveč je podal zgolj procesne ugovore. Prav tako se na zaslišanju dne 19.1.2004 ni hotel izjaviti o očitanih kršitvah. Tožena stranka je morala izvesti vse dokaze, ki jih je tožnik predlagal in zaslišati vse njegove priče, prav tako tudi priče na svoji strani in se je šele po zaslišanju prič v celoti seznanila z razlogi tako, da je 15 dnevni rok za izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi začel teči od 9.2.2004. Prav tako ni potekel 6 mesečni objektivni rok. Stopnjo krivde, naklep ali hudo malomarnost bi bilo potrebno ugotavljati v disciplinskem postopku ali kazenskem postopku, v tej zadevi pa je tožena stranka ugotovila, da je tožnik storil očitano dejanje in da je z njim toženi stranki povzročil škodo v točno določeni višini. Tožnikovo dejanje pomeni kršitev iz 1., 3., 5. in 7. točke 21. člena Pravilnika o odškodninski in disciplinski odgovornosti delavcev tožene stranke, vendar je tožena stranka postopke izvedla na podlagi 1. točke prvega odstavka 111. člena ZDR, saj ima tožnikova kršitev vse znake kaznivega dejanja. Tožilstvo je sicer ugotovilo, da ni podan utemeljen sum, da je tožnik storil kaznivo dejanje goljufije, zatajitve, in zlorabe uradnega položaja, kar pa ne pomeni, da tožnikovo ravnanje nima kakšnega od znakov teh dejanj. Iz podatkov, ki jih je priložila tožena stranka, izhaja da se pri spornih strankah v času, ko je bil tožnik v službi, prevozi sploh niso opravljali, ali pa so se opravljali zelo redko, v mesecih, ko pa je bil tožnik na dopustu ali v bolniškem staležu, pa se je mesečno opravilo štiri odvoze, torej vsak teden po enega, potem, ko se je tožnik vrnil v službo, pa te iste stranke praviloma spet niso imele več evidentiranega niti enega odvoza. Iz takšnega poteka stvari izhaja bodisi, da so se te stranke in tožnik dogovorila za prevoze na črno, bodisi da so vse te stranke prenehale s poslovanjem, ko je bil tožnik v službi in ni bil na dopustu ali v bolniškem staležu. Zavajajoča je pritožbena trditev, da tožena stranka ni našla pogodb s temi strankami, tožena stranka je jasno povedala, da pogodb s temi strankami nima, ker jih z njimi ni sklenila. Celo v primeru, če bi centrala res pozabila zapisati posebej naročene prevoze, pa jih v svoje potne naloge ne bi smel

pozabiti vpisati tožnik. Absurdna naj bi bila pritožbena navedba, da bi neevidentirane prevoze lahko opravil tudi podizvajalec tožene stranke. Neutemeljeni so pritožbeni očitki v zvezi z listino, ki jo je predložila priča I.Đ., saj je bila njena pristnost ugotovljena z izvedencem grafologom. Sicer pa se podatki iz te listine ujemajo z evidenco prevozov, ki dokazujejo, da se v času tožnikove prisotnosti na delu, prevozi za te stranke pri toženi stranki niso evidentirali. Dve od teh strank sta gostinska lokala, kjer se posluje skoraj v celoti gotovinsko, količina smeti, ki se odvaža, pa je lahko pomemben podatek pri davčni kontroli o opravljenem prometu. Razen tega je cena črnega odvoza nedvomno mnogo nižja od uradnega odvoza. Utemeljena je lahko le pritožbena navedba, da gre za maščevanje sodelavcev, ki sta ga prijavila vodstvu tožene stranke. Podatki v prijavi I.Đ. so popolnoma usklajeni z evidencami tožene stranke, do katerih pa I.Đ. ni imel dostopa. I.Đ., B. in tožnik so morda delovali usklajeno in si bodisi delili izkupiček od črnih prevozov, bodisi je tožnik le dovolil, da sta Đ. in B. v kabino kamiona med delom shranjevala najdene barvne kovine, ki sta jih nato prodajala na odpadu. Ko pa so se med seboj sprli, bodisi zato, ker jim tožnik ni več dovolil shranjevanja barvnih kovin v kabini, bodisi, ker jim ni hotel več dajati njunega deleža od črnih prevozov, je Đ. iz maščevanja tožnika prijavil. Tožena stranka za takšne sklepe sicer nima nobenih dokazov, kljub temu pa je iz previdnosti Z.B. in I.Đ. umaknila z dosedanjega dela. Tožena stranka predlaga, da drugostopenjsko sodišče pritožbo zavrne in potrdi izpodbijano sodbo in sklep.

Pritožba ni utemeljena.

V skladu z drugim odstavkom 350. člena ZPP je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo in sklep preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 8., 11., 12 in 14. točke drugega odstavka 339. čl. ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava.

Tožnik sicer uveljavlja obstoj bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP, vendar pri tem podaja zgolj abstraktni opis te kršitve, ne da bi konkretno navedel, v čem naj bi bilo nasprotje med razlogi o odločilnih dejstvih oziroma glede katerih odločilnih dejstev so razlogi sodbe nejasni ter v čem je nasprotje med tem, kar se v razlogih sodbe navaja o vsebini listin ali zapisnikov o izpovedbah v postopku in med samimi temi listinami oziroma zapisniki.

Protispisna je pritožbena trditev, da sodišče prve stopnje ni navedlo, katera dejstva šteje za dokazana. S to navedbo tožnik prav tako uveljavlja obstoj bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP. Tožnik se očitno ne strinja z dokazno oceno sodišča prve stopnje, vendar takšno nestrinjanje še vedno ne pomeni, da je podana zatrjevana bistvena kršitev določb pravnega postopka.

Sodišče prve stopnje je tudi pravilno in popolno ugotovilo dejansko stanje, saj je ugotovilo vsa odločilna dejstva. Okoliščina, da je tožnik ves čas zanikal, da bi storil kršitve, ki so bile razlog za odpoved pogodbe o zaposlitvi, ne pomeni, da te kršitve niso bile dokazane. Res je sicer, da je seznam voženj, ki naj bi jih na črno opravil tožnik in ki ga je sestavil I.Đ., najpomembnejši neposredni dokaz, vendar so podani tudi drugi posredni dokazi, ki jih je sodišče prve stopnje pravilno ocenilo. Tako je priča S.U. izpovedal, da ga je še pred I.Đ. na sum neevidentiranih odvozov na terenu, ki ga je pokrival tožnik, opozoril M.P., ki je sicer bil voznik pri kooperantu. Sodišče prve stopnje je tudi pravilno ugotovilo, da sporni odvozi, ki jih je zapisal I.Đ., niso zabeleženi niti na potnem nalogu, ki ga je vodil tožnik, niti ni njihovo naročilo zapisano v knjigi naročil. Protispisno je tožnikovo zatrjevanje, da naj bi stranke, za katere je bilo tožniku očitano, da je zanje opravljal prevoze na črno, s toženo stranko imele sklenjene pogodbe za odvoz smeti. Kaj takšnega iz spisa ne izhaja, temveč ravno nasprotno, iz dejstva, da so naročila spornih strank (Gostilna N., Pivnica A., A. Tehnični pregledi) zabeležena v knjigi naročil (seveda ne za dneve, ko so bili opravljeni prevozi na črno), je očitno, da

s temi strankami ni bila sklenjena pogodba, temveč so te stranke prevoz vsakič posebej naročile. Navedeno izhaja tudi iz izpovedbe tožnika, da je šlo pri prevozih za N., R. in ostale za prevoze po potrebi.

Pretežni del postopka je za tožnika bilo sporno tudi to, ali je seznam voženj na črno, ki je bil osnova za ukrepanje zoper tožnika, sploh napisal I.Đ., vendar je sodišče prve stopnje s pomočjo izvedenca grafologa pravilno ugotovilo, da je pisava na tem seznamu brez dvoma I.Đ..

Sodišče prve stopnje je res nekoliko nerodno zapisalo, da je priča Z.B. potrdil I.Đ. izpoved, da si je ta sproti zapisoval sporne odvoze, vendar pri tem ne gre za nasprotje med tem, kar se v razlogih izpodbijane sodbe navaja o izpovedbi priče Z.B. in zapisnikom o njegovi izpovedbi. Priča Z.B. je namreč izpovedal, da je I.Đ. vodil evidenco o odvozih, ki jih je opravljal tožnik in da na delu ni zapisoval ničesar, temveč je zapise napravil po koncu delavnika. Ugotovitev sodišča tako ni v nasprotju z izpovedbo, saj beseda sproti ne pomeni med samim prevozom, temveč je kot sprotno zapisovanje možno obravnavati tudi tisto, ki je opravljeno po koncu delovnika. Sicer pa je sodišče prve stopnje glede izpovedbe priče Z.B. upoštevalo okoliščino, da ta ob spornih dnevih večinoma niti ni delal s tožnikom in pričo I.Đ., zaradi česar tudi ni mogel izpovedati o datumih in dnevih odvozov, bistveno pa je, da je vedel, da I.Đ. vodi takšno evidenco in da mu je zanjo povedal že v juliju 2003, torej veliko pred I.Đ. obvestilom nadrejenih. Navedena okoliščina dodatno potrjuje avtentičnost in verodostojnost evidence, ki jo je o prevozih kontejnerjev za sporne stranke vodil I.Đ. .

Tožnik je šele v vlogi z dne 18.5.2005 prvič navedel, da je I.Đ. 2.7.2002 (kar je prvi datum na njegovem seznamu) imel dopust, ne da bi pri tem zatrjeval, da tega brez svoje krivde ni mogel že prej navesti. Ne glede na prekludiranost s to navedbo pa tudi ne gre za odločilno dejstvo, saj tožniku pri odpovedi pogodbe o zaposlitvi prevoz na dan 2.7.2002 sploh ni bil očitán.

Ni osnove za tožnikovo domnevo, da bi sporne odvoze na črno lahko opravljal tudi podizvajalec. Naravnost neverjetno je, da bi se to lahko dogajalo na terenu, za katerega je bil zadolžen tožnik, ne da bi ta za to vedel. Zaradi navedenega tudi ni bistveno, da tožena stranka ni predložila dokumentacije v zvezi z delom podizvajalcev.

Protispisna je pritožbena navedba, da sodišče prve stopnje ni pojasnilo, zakaj je verjelo priči I.Đ. Tožnik se očitno ne strinja z dokazno oceno sodišča prve stopnje, vendar to ne pomeni, da je izpodbijana sodba v tem delu tako pomanjkljiva, da je ne bi bilo možno preizkusiti. Sodišče prve stopnje je tudi upoštevalo, da sta tožnik in priča I.Đ. v sporu in da je bil ravno ta spor povod, da je priča vodstvu naznanila tožnikovo ravnanje. Protispisna in v nasprotju z ugotovitvijo izvedenca je tudi pritožbena trditev, da so vsi vpisi na seznamu, ki ga je sestavila priča I.Đ., narejeni z enim pisalom. Izvedenec ugotavlja, da gre za štiri različne kemične svinčnike.

Sodišče prve stopnje je dokazno ocenilo izpovedbe prič, ki so zaposlene v družbah, za katere je tožnik odpravil neevidentirane odvoze smeti ter tudi obsežno utemeljilo, zakaj dvomi v resničnost njihovih izpovedb. Pritožbeno sodišče v celoti soglaša s takšno dokazno oceno sodišča prve stopnje.

Kdaj se je delodajalec seznanil z razlogi, ki utemeljuje izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi, je dejansko vprašanje, ki ga je potrebno presojati v vsakem primeru posebej. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da se je tožena stranka z razlogi, ki utemeljujejo izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi seznanila šele 9.2.2004, potem, ko je zaslišala priče Z.B., I.Đ., S.U. in M.K. ter se seznanila z zagovorom tožnika. Zmotno je tožnikovo stališče, da se je tožena stranka z razlogi, ki utemeljujejo izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi seznanila že 19.1.2004, ko je bil sestavljen prvi zapisnik o zaslišanju tožnika, saj je do takrat tožnik toženi

stranki predložil le dopis z dne 14.1.2004, v katerem je navajal zgolj to, da mu vabilo na zagovor ni bilo vročeno 8 delovnih dni pred narokom, zaradi česar ni imel možnosti priprave na obravnavo, da mu ni bil vročen Pravilnik o disciplinski in odškodninski odgovornosti, da iz obdolžitve ni razvidno, s katerimi konkretnimi dejanji naj bi kršil pogodbene in druge obveznosti ter da zaradi vsega navedenega ne more podati konkretnega zagovora ter prosi, da se zagovor preloži na kasnejši termin. Podobno je tožnik navajal tudi v pisnem zagovoru, ki se v spisu nahaja kot priloga A/38. V njem je zatrdil, da nikoli ni nezakonito razpolagal s sredstvi družbe oziroma se z njimi nikoli ni okoriščal, prav tako pa nikoli ni uporabljal delovnih ali drugih sredstev v zasebne namene. Dne 19.1.2004 je tožnik na zapisnik izrecno izjavil, da se tistega dne ne bo zagovarjal, razprava pa je bila preložena na 2.2.2004, dejansko pa je bil zagovor opravljen 9.2.2004. Glede na navedeno pritožbeno sodišče ugotavlja, da izpodbijana izredna odpoved pogodbe o zaposlitvi ni bila podana po izteku prekluzivnega 15-dnevnega roka iz drugega odstavka 110. člena ZDR, prav tako pa ob odpovedi pogodbe o zaposlitvi ni potekel objektivni rok. Že citirani drugi odstavek 110. člena ZDR namreč določa, da v primeru krivdnega razloga na strani delavca, ki ima znake kaznivega dejanja, pogodbeni stranka lahko odpove pogodbo o zaposlitvi v 15 dneh, odkar se je izvedelo za kršitev pogodbene ali druge obveznosti iz delovnega razmerja in storilca, ter ves čas, ko je možen kazenski pregon.

Zmotno je tožnikovo stališče, da bi kršitve pogodbene oziroma druge obveznosti iz delovnega razmerja, ki se mu očitajo v odpovedi pogodbe o zaposlitvi, morale biti konkretizirane v splošnem aktu delodajalca. Tožena stranka se v zvezi s tem povsem po nepotrebnem sklicuje na določbe disciplinskega pravilnika. Ravnanje, ki se očita tožniku, to je opravljanje neevidentiranih odvozov odpadkov, zaradi česar te storitve strankam niso zaračunane, prav gotovo pomeni grobo kršitev pogodbenih oziroma drugih obveznosti iz delovnega razmerja, ne glede na to, ali je takšna kršitev izrecno opredeljena v pogodbi o zaposlitvi ali splošnem aktu tožene stranke.

Tožena stranka se je odločila, da tožniku poda izredno odpoved pogodbe o zaposlitvi na podlagi 1. alinee prvega odstavka 111. člena ZDR, zato je v sodnem sporu zakonitost izpodbijane odpovedi pogodbe o zaposlitvi potrebno presojati glede na to določbo. V skladu s 1. alineo prvega odstavka 111. člena ZDR delodajalec lahko delavcu izredno odpove pogodbo o zaposlitvi, če delavec krši pogodbeno ali drugo obveznost iz delovnega razmerja in ima kršitev vse znake kaznivega dejanja. Sodišče prve stopnje je pravilno ugotovilo, da ima tožnikovo ravnanje vse znake kaznivega dejanja neupravičene uporabe po 246. členu KZ. Ta namreč določa, da se z denarno kaznijo ali zaporom do 3 let kaznuje, kdor neupravičeno uporabi denar, vrednostne papirje ali kakšne druge stvari, ki so mu zaupane v zvezi z njegovim delom pri opravljanju gospodarske dejavnosti. Tožniku je bilo v zvezi z njegovim delom pri opravljanju dejavnosti tožene stranke zaupano delo s smetarskim vozilom, to vozilo je neupravičeno uporabil, ko je opravil neevidentiran odvoz odpadkov. Vsi znaki kaznivega dejanja so bili izpolnjeni zgolj s tem, da je tožnik tak neevidentiran odvoz opravil, pri čemer toženi stranki ni bilo potrebno dokazovati, da se je tožnik pri tem tudi okoristil. Vse znake kaznivega dejanja neupravičene uporabe ima lahko le naklepno ravnanje, zato niti ni bistveno, da sodišče prve stopnje ni eksplicitno navedlo, v kakšni obliki krivde je tožnik kršil pogodbene oziroma druge obveznosti iz delovnega razmerja. Iz celotne obrazložitve sodišča prve stopnje je implicitno razvidno, da sodišče prve stopnje šteje, da je tožnik dejanje storil naklepno.

Izpodbijana odpoved pogodbe o zaposlitvi ni nezakonita zgolj zaradi tega, ker tožena stranka v njej ni navedla znake katerega kaznivega dejanja ima tožnikova kršitev pogodbenih ali drugih obveznosti iz delovnega razmerja. V kazenski ovadbi tožene stranke zoper tožnika z dne 14.1.2004, kakor je razvidna iz sklepa Okrožnega državnega tožilstva v Ljubljani, zunanjega oddelka v Domžalah z dne 30.1.2004, pa je sodišče prve stopnje imelo osnovo za ugotovitev, da je tožena stranka štela, da ima tožnikova kršitev znake kaznivega dejanja goljufije po 217. členu KZ, zatajitve po prvem odstavku 215. člena KZ in zlorabe položaja po prvem

odstavku 244. člena KZ. Sodišče prve stopnje ni prekoračilo svojih pooblastil, ko je ugotavljalo znake katerega kaznivega dejanja ima ravnanje, ki je bilo tožniku očitano v izredni odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Sodišče ni vezano na pravno kvalifikacijo delodajalca, vezano pa je na vsebinsko opredelitev nedopustnega ravnanja.

Sodišče prve stopnje je glede na vse navedeno utemeljeno zavrnilo tožnikov primarni zahtevek za razveljavitev izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi, kakor tudi reintegracijski in reparacijski del tega zahtevka.

Pritožba ne navaja nobenih konkretnih ugovorov zoper odločitev sodišča prve stopnje, da zavrne tožnikov zahtevek za razveljavitev odločbe o prepovedi dela z dne 6.1.2004 ter zahtevek za plačilo prikrajšanj v času suspenza. Izpodbijana odločba je bila izdana v skladu z drugim odstavkom 111. člena ZDR, ki določa, da v primeru iz 1. alineje prejšnjega odstavka delodajalec ob uvedbi postopka izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi delavcu lahko prepove opravljati delo za čas trajanja postopka. Nadomestilo plače je bilo tožniku odmerjeno v skladu s citirano določbo v višini polovice njegove povprečne plače v zadnjih treh mesecih pred uvedbo postopka odpovedi pogodbe o zaposlitvi. Glede na navedeno je pritožbeno sodišče utemeljeno zavrnilo tudi ta del primarnega tožbenega zahtevka.

Zmotno je pritožbeno stališče, da sklep tožene stranke o povrnitvi škode predstavlja izvršilni naslov. V skladu z drugim odstavkom 17. člena Zakona o izvršbi in zavarovanju (ZIZ-UPB1 - Ur. l. RS št. 40/04) so izvršilni naslovi izvršljiva sodna odločba in sodna poravnava, izvršljiv notarski zapis, druga izvršljiva odločba, seznam ali listina, za katero zakon oziroma ratificirana in objavljena mednarodna pogodba določa, da je izvršilni naslov. Noben zakon ali mednarodna pogodba ne določata, da bi bil izvršilni naslov tudi sklep delodajalca o povrnitvi škode, ki jo je pri delu ali v zvezi z delom povzročil delavec. V kolikor tožnik toženi stranki škode ne bo prostovoljno povrnil, bo tožena stranka morala vložiti tožbo, tožnik pa bo v takšnem novem postopku lahko uveljavljal vse tiste ugovore, ki jih je želel uveljaviti v tem sporu. Res je sicer, da je tožena stranka v sklepu o povrnitvi škode zapisala napačni pravni pouk, da ima tožnik zoper ta sklep pravico zahtevati sodno varstvo pred Delovnim in socialnim sodiščem v Ljubljani, vendar takšen napačni pravni pouk ne more imeti za posledico, da bi moralo sodišče prve stopnje po vsebini presojeti tožnikov zahtevek za razveljavitev sklepa o povrnitvi škode. Sodišče prve stopnje je zato ravnalo pravilno, ko je tožbo v tem delu zavrglo.

Pritožba sicer ne navaja ničesar konkretnega glede zavrnitve podrednega tožbenega zahtevka za plačilo odškodnine v višini 3.000.000,00 SIT. Pritožbeno sodišče v celoti soglaša s stališčem sodišča prve stopnje, da ni podana niti prva od štirih temeljnih predpostavk odškodninske odgovornosti, saj izpodbijane izredne odpovedi pogodbe o zaposlitvi ni mogoče šteti za protipravno ravnanje.

Glede na navedeno je pritožbeno sodišče na podlagi 353. člena ZPP pritožbo zavrnilo kot neutemeljeno in potrdilo sodbo in sklep sodišča prve stopnje, saj je ugotovilo, da niso podani s pritožbo uveljavljani razlogi, kakor tudi ne razlogi, na katere mora paziti po uradni dolžnosti.

Tožnik s pritožbo ni uspel, zato v skladu z načelom odgovornosti za uspeh, kot ga določa 154. člen ZPP, sam krije svoje stroške pritožbenega postopka.

V tem sporu je na podlagi 2. točke prvega odstavka 31. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (ZDSS-1 - Ur. l. RS št. 2/04, 10/04) že na podlagi samega zakona dovoljena revizija glede prenehanja delovnega razmerja; na podlagi 1. točke prvega odstavka 31. člena ZDSS-1 pa tudi glede zahtevka za plačilo odškodnine v višini 3.000.000,00 SIT. Pač pa je pritožbeno sodišča na podlagi 32. člena ZDSS-1 moralo

odločiti o tem, ali bo dopustilo revizijo glede tistega dela svoje odločitve, ki se nanaša na tožnikov zahtevk za razveljavitev sklepa tožene stranke o povrnitvi škode v znesku 420.047,90 SIT ter na zahtevek za razveljavitev odločbe tožene stranke o prepovedi dela tožnika za čas trajanja postopka, kakor tudi na zahtevek za plačilo celotne plače za čas prepovedi od 6.1.2004 do 10.2.2004. Pritožbeno sodišče dopusti revizijo, če je od odločitve vrhovnega sodišča mogoče pričakovati odločitev o pomembnem pravnem vprašanju, ali če odločba sodišča druge stopnje odstopa od sodne prakse vrhovnega sodišča glede pravnega vprašanja, ki je bistveno za odločitev, ali če v sodni praksi sodišč druge stopnje o tem pravnem vprašanju ni enotnosti, vrhovno sodišče pa o tem še ni odločalo. V tej zadevi ne gre za nobenega od teh primerov, zato je pritožbeno sodišče sklenilo, da revizije na dopusti.

Datum zadnje spremembe: 23.08.2009